

Religiositat diferencial

enguany, amb motiu de l'Any Internacional de la Dona, hom ha tingut l'ocasió, i fins i tot en alguns casos l'obligació, d'escoltar a través dels mitjans, diguem-ne informatius, i d'altres, tota una colla d'opinions, ben diverses per cert, sobre la tan discutida igualtat entre els dos sexes.

A mi particularment, el parlar del famós «Anyet» em sembla ja a aquestes altures un veritable tòpic; així com el començar dient que ja s'ha escrit massa i malament sobre aquest tema, la qual cosa, a més de que ja ho ha dit tothom, és veritat. Voldria però, comentar una diferència (diferència no vol dir pas inferioritat, sinó simplement no igualtat) de la qual penso no s'ha parlat gaire, i que també pot ésser interessant: La Religiositat Diferencial masculina i femenina.

Tots haurem pogut comprovar que les nostres esglésies són més freqüentades per dones que no pas per homes. Jo això ho he observat principalment a Barcelona, que com a gran ciutat ofereix una major massificació i tipificació de la seva gent, on àdhuc a l'hora de la Missa dominical s'hi troba un més alt nombre de participants femenines; i no diguem si una tarda qualsevol, entrem a qualsevol Església. Potser hi trobarem tres dones per cada home.

Vistes així les coses, podríem creure que la dona viu més, i s'integra millor en l'ambient religiós, però per què?

És que ella sent més fàcilment la religió? És que ell està massa ocupat per fer cap al Temple?

Penso doncs que val la pena endinsar-se, tan sols una mica, en el per què d'aquesta disposició. Un per què que neix de les profundes diferències psicòmàtiques dels sexes..

Veritablement, la dona, per la seva constitució, experimenta més vivament el sentiment religiós (com qualsevol altre sentiment) que l'home, però això l'exposa també a moltes equivocacions i decepcions.

Veiem que en la dona, la seva mateixa fisiologia determina alguna de les seves actituds. El seu cos, adreçat vers la maternitat, està subjecte periòdicament a canvis endocrínològics que la fan més sensible, més susceptible, més irritable. Si afegim la tendència de la naturalesa femenina a un lleuger grau d'anèmia neuromuscular, trobarem un subconscient més sensibilitzat, emotiu, sentimental i extremista que l'home.

Aquest ordre de coses, que és beneficiós en moltes ocasions, car la tasca de la llar li exigeix a la dona una bona càrrega d'afectivitat per a repartir, pot ésser perjudicial en altres punts, perquè corre el perill de voler colar grans veritats pel colador dels seus sentiments, sense donar-se compte que els forats són massa petits.

En l'aspecte religiós, a voltes, confonen les dones la fe amb el sentimentalisme, gran equivocació! i es queixen de manca de fe, quan en realitat s'haurien de queixar de manca de «sentiment religiós».

Perquè la fe sobrepassa qualsevol sentiment. La fe és aquella resposta lliure, personal, voluntària, conscient, donada al Crist un dia que hi vam veure clar, sense condicionar-la a posteriors etapes més fosques. Una resposta de seguï-

ment de Jesús, i no pas la sola fruïció d'un misticisme gratuït, a nivell de pròpia satisfacció.

L'aspecte d'exaltació emocional pot ésser un ajut, un medi per aconseguir el fi, un caramellet que Déu ens dona per ajudar-nos, però mai la culminació de la fe.

Som com un conductor, guiant de nit, amb l'única claror de les llums curtes del nostre cotxe. No veiem massa bé per on anirem. Tenim por. Però de tant en tant, Déu ens encén les llums llargues. Per uns instants, tastem més vivament la seva presència, que ens encoratja en el viatge. Ja veiem una mica més on anirem... però encara no hi som pas arribats.

La dona, més propensa a «sentir», ha d'arribar a assolir la fe com a decisió pràctica de viure, i no acontentar-se amb una actitud de superficial beateria que àdhuc pot ésser motiu d'escàndol pels altres.

La psicologia de l'home, ve determinada per la seva activitat i fortaleza. L'home es agresiú, extrovertit; li cal lluitar contra un mitjà que li és hostil, i que l'obliga a ser fort, tant físicament com intel·lectualment. L'home raona i discorre més fredament que la dona; accepta més aviat les coses per la via de l'intel·lecte que del cor. Pot ésser més objectiu, però també és més indiferent. Menys impressionable, però també més incrèdul.

I amb aquestes disposicions li cal cercar Déu. Ell, no és fàcil que es deixi portar per una falsa pietat, però pot molt bé pecar per impietat. No és fàcil que adori la falsa imatge d'un Déu-sensibler, però, per aquesta seva duresa, por persuadir-se que pot passar molt bé sense Déu.

L'home trobarà molt forts els obstacles del seu orgull, en haver de reconèixer-se fill, petit, i desvalgut davant Déu. Del seu respecte humà, en haver de mantenir la seva fe davant les burles d'altres que es tenen per «molt homes». Del seu amor propi. De la seva saviesa. D'aquesta auto-suficiència, tant de moda, i tant antiga.

L'home, sol arribar a Déu per la via de la intel·ligència. Li costa més, però potser hi arriba més net d'intermediaris, amb més respecte, més segur i conscient. Amb un clar ideal de servei vers els altres.

Però hi ha hagut sempre homes que no han descobert, ni de lluny, aquest sentit; que no han volgut superar el pla de comoditat que suposa viure d'esquena a Déu, que no han copsat la profunditat de l'esperit cristià, que és lluita, afany, superació, justícia, treball, veritat, pau. Molts homes que han associat equivocadament la religió amb una sèrie de pràctiques simplement devotes i ortodoxes, que per temperament, no es veuen capaços de realitzar, i sense fer l'esforç de pensar-ho dues vegades, han dit allò que l'anar a Missa és cosa de dones i d'infants.

Pobre, i tant pobre! el seu concepte de la fe. Valdria la pena que fesin ús d'aquest «machisme» del qual tant presumeixen, i es plantegessin amb valentia, l'interrogant de la seva vida i del seu avenir. Que no n'és de fàcil ésser cristià. Dels fermes. Com cal. No és tan sols cosa de dones. Tots hi som cridats. Crist, que ens ha estimat a tots, ens espera a tots.

ANNA

Transportes

Baró - Bonet

Barcelona:

Pallars, 129 - Teléfono 300 18 34
Ali-Bey, 51 - Teléfono 225 69 36

Sta. Eulalia de Ronsana: Casa Baró - Tel. 526